

CHƯƠNG 22

Kỳ Thuật Trị Độc

Thuần Vu Thông vốn là người thông minh tuyệt thế. Đến đó, chàng đã hoàn toàn minh bạch đã trúng âm mưu quỷ kế của Âu Dương Kỳ, chính như Nhất Thanh đạo trưởng nói là kế "vu oan giá họa" dụng ý rất hiển nhiên là định mượn chàng hủy diệt Võ Đang phái.

Vì sao Âu Dương Kỳ phải khổ tâm bày mưu kế ấy...? Hắc và Võ Đang phái có thâm cừu đại hận gì chẳng? Tại sao Nhất Thanh đạo trưởng không hề biết tí gì về xuất thân lai lịch của hắc...? Nhất Thanh đạo trưởng đã lấy hết danh dự môn phái ra bảo chứng và Vạn Sự Thông cũng bảo chứng Võ Đang phái không phải là hung thủ tiêu diệt Thuần Vũ sơn trang khi xưa, điều ấy coi như không còn nghi vấn gì, chàng đâu còn gì không tin tưởng nữa...?

Chàng chuyển niệm liên tiếp đột nhiên bật lên kêu "ồ" một tiếng đứng bật dậy, vái Nhất Thanh đạo trưởng một vái, lớn giọng nói:

- Vì quá nóng lòng thù riêng, tại hạ nhất thời lầm lẫn mạo phạm tin lời kẻ gian, kính xin Chưởng môn nhân hãy hàm lượng đừng trách tại hạ.

Nhất Thanh đạo trưởng vội đứng lên trả lễ cúi đầu:

- Lầm lẫn bây giờ đã được giải xong, xin thiếu hiệp cũng chớ nên quá khách sáo. Từ nay may ra bản phái được mang ân thiếu hiệp giúp đỡ phần nào chẳng?

- Chưởng môn nhân quá khách khí, Thuần Vu Thông xưa nay ân oán phân minh, nếu không là địch thân tất là bằng hữu. Chưởng môn nhân nếu có việc gì cần đến Thuần Vu Thông xin cứ dạy một lời, dù tài hèn sức yếu, Thuần Vu Thông có phải nhảy vào lửa cũng không dám từ!

Nhất Thanh đạo trưởng cười ha hả:

- Thực không hẹn là dòng dõi đại hiệp, lòng nghĩa hiệp của thiếu hiệp khiến người khâm phục, bản đạo xin đa tạ thiếu hiệp trước.

Chàng vội cung tay làm lễ:

- Không dám, mong Chưởng môn bất tất đa lễ!

Hốt nhiên, Vạn Sự Thông cười ha hả:

- Lão đạo ơi, lão có nhớ một câu tục ngữ không "Rồng sinh rồng, phụng sinh phụng" đó mà?

Nhất Thanh đạo trưởng gật đầu:

- Không sai! Đúng là rồng sinh rồng, phụng sinh phụng, câu ấy thật chẳng sai chút nào!

Nói xong cả hai lão nhân cười ha hả, Thuần Vu Thông ôm quyền nhìn hai lão:

- Vạn lão ca, Chưởng môn nhân, nhị vị hãy đàm đạo, tiểu sinh cáo từ.

Vạn Sự Thông hỏi:

- Bây giờ tiểu huynh định đi đâu?

Chàng đáp:

- Tiểu đệ muốn tìm đến Ngũ Long Cốc một lần nữa!

Vạn Sự Thông:

- Người định đi tìm Âu Dương Kỳ hỏi tội?

- Vâng! Tiểu đệ há để hấn lừa dối mãi ư?

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Tiểu huynh đệ không nên đi!

- Tại làm sao?

Vạn Sự Thông cười hi hi:

- Vì tiểu huynh đệ đi chẳng được việc gì.

Thuần Vu Thông giật mình:

- Hấn rời bỏ chỗ cũ rồi sao?

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Chẳng những hấn đã rời bỏ nơi ấy mà còn kéo toàn bộ đi hết chẳng còn con ma nào ở đó nữa!

- Lão ca ca đã có đi qua chỗ ấy?

Vạn Sự Thông:

- Không hề. Ta chỉ suy luận theo lý lẽ thôi... Tên Âu Dương Kỳ này thật là đứơc tâm cơ thâm trầm đáng sợ, hẳn đã nghĩ tới việc gian kế bại lộ, tiểu huynh đệ sẽ quay lại tìm hần!

Nhất Thanh đạo trưởng tiếp lời:

- Vạn huynh nói không sai, đề phòng gian kế bại lộ Âu Dương Kỳ quyết không ở lại Ngũ Long Cốc đợi chết đâu!

Vạn Sự Thông nói:

- Tiểu huynh đệ, lão ca ca định yêu cầu người chút này được không?

Chàng đáp:

- Sao lão ca ca nói vậy, chỉ cần tiểu đệ có, tiểu đệ không dám chối từ.

Vạn Sự Thông nói:

- Lão ca ca muốn xin người một chút Vạn Niên Chi Dịch.

Thuần Vu Thông mỉm cười:

- Vạn Niên Chi Dịch tuy là vật quý tuyệt thế, nhưng lão ca ca đã cần, tiểu đệ đâu dám tiếc!

Nói xong, chàng rút lọ ngọc đưa ra cho Vạn Sự Thông. Lão đón lấy lọ ngọc quay sang Nhất Thanh đạo trưởng cười ha hả:

- Lão đạo này, mạng người đã có cơ cứu được rồi đấy.

Nhất Thanh đạo trưởng thoáng vẻ vui mừng, lúc ấy Thuần Vu Thông mới hiểu ra Vạn Sự Thông xin chàng Vạn Niên Chi Dịch là để cho Nhất Thanh đạo trưởng trị bệnh, lòng chàng cảm động liền hỏi:

- Không biết Chưởng môn nhân bị bệnh gì? Có thể cho biết được chăng?

Vạn Sự Thông trừng mắt:

- Người tiếc một chút Vạn Niên Chi Dịch ư?

Thuần Vu Thông mỉm cười đáp:

- Lão ca ca quá đa nghi, tiểu đệ đã bằng lòng cho lão ca ca thì chủ quyền là ở ca ca tiểu đệ này có ý tiếc, bất quá chỉ thuận lời hỏi cho biết vậy thôi!

Vạn Sự Thông cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ, người chớ nổi giận, lão ca ca nói đùa đấy mà... Lão đạo đây chẳng phải bị bệnh gì đâu mà bị người ám toán đó!

Thuần Vu Thông kinh ngạc:

- Chưởng môn bị ai ám toán?

Vạn Sự Thông đáp:

- Bây giờ còn chưa biết, chỉ biết đó là lão đạo trúng Ngũ Âm Tuyệt Mệnh Đình.

Thuần Vu Thông giật mình:

- Theo truyền thuyết Ngũ Âm Tuyệt Mệnh Đình là tuyệt độc trúng người hết cứu, sau bảy ngày toàn thân xanh xạm co giật đến chết. Xưa kia là ám khí của Ngũ Âm Thần Ma, chẳng lẽ người ám toán Chưởng môn là truyền nhân đệ tử của Ngũ Âm Thần Ma?

Vạn Sự Thông:

- Nhưng Ngũ Âm Thần Ma đâu có ai là truyền nhân đệ tử?

Thuần Vu Thông hơi trầm ngâm nhìn Nhất Thanh đạo trưởng, hỏi:

- Tại sao Chưởng môn bị ám toán, và ở nơi nào?

Nhất Thanh đạo trưởng cười gượng:

- Chính là bị ở trong cung này, nói đến thật hổ thẹn, kẻ ấy thân thủ tuyệt cao. Sau khi ám toán bản đạo, hắc thung dung bỏ đi thế mà bản đạo không hề nhìn rõ dung mạo hình dáng của hắn!

Thuần Vu Thông chau mày:

- Chưởng môn nhân bị ám toán mấy ngày rồi?

- Năm ngày!

Chàng chấn động mạnh:

- Sao? Năm ngày ư?

Nhất Thanh đạo trưởng tự nhiên thấy chàng như có vẻ hốt hoảng, lão cũng hốt hoảng hỏi:

- Phải chăng là vô vọng?

Chàng lắc đầu:

- Không phải hoàn toàn vô vọng... nhưng đã năm ngày chất độc đã thâm nhập vào cốt tủy, Vạn Niên Chi Dịch là vật hiếm đủ để cứu mạng Chưởng môn

nhưng từ nay bao nhiêu công lực sẽ mất hết và mỗi khi thời tiết thay đổi, ngũ âm hàn độc lại tái phát toàn thân vô cùng đau đớn, bất quá...

Nhất Thanh tuy là người nội công thâm hậu nhưng nghe lời ấy, sắc mặt vốn đã trắng dã cũng xám lại đại. Nên biết đã là một người học võ, đối với sự sống chết có thể coi như lông hồng, nhưng nếu mất hết võ công thì thà chết còn hơn sống.

Vạn Sự Thông vội hỏi:

- ...Bất quá sao? Tiểu huynh đệ mau nói đi, còn có cách nào cứu vãn được không?

Sau một lúc trầm tư, Thuần Vu Thông từ từ nói:

- Căn cứ vào ghi chép của Tiên Cơ Kỳ Thư, nếu có người công lực thuần dương và giỏi thuật châm cứu, sau khi uống Vạn Niên Chi Dịch vừa châm cứu quá huyết, vừa thi triển thuần dương chỉ công đả thông toàn thân kinh mạch huyết đạo, mỗi ngày cứ đến đúng Ngọ là làm một lần, sau bảy ngày có thể trừ hết ngũ âm hàn độc và tăng thêm công lực!

Vạn Sự Thông nhăn nhó:

- Thế thì thực khó quá...

Hốt nhiên Thuần Vu Thông cười nhè nhẹ:

- Bảo rằng khó thì thực có khó, nhưng nếu tìm được một người luyện thuần dương chân lực, sự việc liền đơn giản hơn nhiều.

Vạn Sự Thông sáng mắt:

- Tiểu huynh đệ chẳng lẽ người biết cả thuật Kim Châm Quá Huyết nữa ư?

Chàng mỉm cười:

- Không phải là tiểu đệ mà là lão ca ca.

- Là ta?

Vạn Sự Thông kinh ngạc:

- Tiểu huynh đệ, người có định đùa chơi lão ca không đấy?

Chàng nghiêm sắc:

- Giữa lúc này, tiểu đệ nào dám đùa chơi?

Vạn Sự Thông thấy chàng nghiêm mặt biết không hề có ý đùa, nhưng lão vẫn hoài nghi:

- Sự thực vốn là không dùng được nhưng bây giờ khéo sao lão ca ca lại giỏi nhất ở đây nên dù chút nghề cũng đủ sai khiến người khác dùng rồi?

Vạn Sự Thông bất giác vui mừng buột miệng:

- Là ai? Hay phiền người tự động thủ đi?

Vừa dứt lời lão sực nhớ:

"Trong phòng này ngoài y ra còn ai ngoài nàng ta nữa? Thật là ma quỷ!"

Quả nhiên nghe chàng đáp:

- Thượng Quan Tố!

Thượng Quan Tố đỏ mặt:

- Thông ca, đâu thể được, tiểu đệ chỉ là kẻ mới học qua chưa làm và cũng chưa sử dụng qua, căn bản chẳng có chút tự tin nào, sao gọi là hảo thủ được?

Thuần Vu Thông mỉm cười:

- Tiểu đệ đừng lo, lúc ấy người chỉ cần đem tâm pháp ra thi triển đả thông huyết đạo cho Chuởng môn chứ có thành vấn đề gì đâu?

Vạn Sự Thông cười ha ha tiếp lời:

- Quan đệ, người đừng khách sáo nữa, Thông ca ca đã nói không thành vấn đề thì chắc không có vấn đề gì khó thật đâu...! Nhưng đã có người có thể châm cứu đả huyết, nhưng biết tìm ai luyện thần dương công lực bây giờ đây?

Đó thực là vấn đề cực khó, dương kim võ lâm người luyện thuần dương công lực tuy không ít nhưng trong hoàn cảnh thúc bách như bây giờ biết đi đâu tìm cho được? Nhất là đã qua năm ngày chỉ còn thời hạn hai ngày, nước xa làm sao cứu được lửa gần?

Thuần Vu Thông, Vạn Sự Thông, Nhất Thanh đạo trưởng, Thượng Quan Tố đều chau mày trầm tư. Trong tịch thất không khí lại trầm trọng tĩnh mịch im phăng phắc.

Hốt nhiên Nhất Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng nảo nuốt gượng cười đau khổ:

- Thôi được! Xem ra mệnh vận bản đạo đến thế thôi. Chư vị khỏi cần phí tâm vì bản đạo nữa!

Tiếng thở dài não nuột ấy là tiếng than bi thảm của một người đối diện với cái chết. Hai môi Vạn Sự Thông động đậy định nói vài câu an ủi nhưng khó thốt nên lời lại im lặng.

Hốt nhiên Thuần Vu Thông mỉm cười:

- Xin Chưởng môn nhân chớ tuyệt vọng, tục ngữ có nói "người hiền gặp lành" võ công Thuần Vu Thông tập luyện tuy chưa phải thuần dương công lực, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng thử xem!

Nói xong, chàng xoay qua Vạn Sự Thông:

- Xin lão ca ca hãy chuẩn bị kim châm và sai Huyền Chân đạo trưởng chuẩn bị hai thùng nước nóng, xong xuôi sẽ đem...

Vừa nói đến đó hốt nhiên chàng thấy Huyền Chân đạo trưởng đã xuất hiện ở ngay cửa tịnh thất cung thân nói:

- Bẩm Chưởng môn nhân, Thiếu Lâm Quang Tuệ thiền sư có việc khẩn cấp cầu kiến Chưởng môn nhân, hiện đang ở phòng khách đợi Chưởng môn nhân tiếp kiến.

Vạn Sự Thông nhảy bật lên hoan hỷ:

- Lão đạo ôi, thực là đại phúc cho lão, Quảng Tuệ hòa thượng đến đây là hoàn toàn đủ rồi, chẳng còn thiếu tí gì nữa!

Tinh thần Nhất Thanh đạo trưởng phấn chấn vội nói với Huyền Chân:

- Sư thúc, mau mời người vào đây!

Huyền Chân vâng một tiếng chuyển thân đi liền.

- o O o -